

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

9. Seruorum Dei magna, Mundi parua dulcedo.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45653

cum stomachus iam auersionibus laboraret, sapius à ministro cubiculi fatigatus, ut significaret, quo cibi desiderio teneretur, auiculum tandem nominauit. Prodyt in forum Oeconomus, nullaq; reperta, tristis domum redijt, cum ecce ad uesperam, aperta fenestra cubiculi, aus quasi diuinitus immissa se nullo negotio capiendam, tantum non ultro offert, & ut Poëta canit:

*Ille ter, illa quater per inane cubile vagata,
Ambijt humanis coena futura manus.*

Quam coenā apposita, & parua & unica contentus, nihil præterea gustauit, ille tamen lautè se opiparèq; eo uespere epulatum affirmabat. Sic Deus delicias facit seruis suis. Quin & auicula, ut Poëta de eadem scribit:

*Nusquam alibi Nidum maluit esse sibi.
Nec potuit tumulo nobiliore frui.*

Certè, si mentem haberent atque intelligentia præditæ essent, & aues, & omnes creaturæ in escam homini datæ, mallent utique bonis in cibum cedere, quàm sepeliri in impijs. Sic enim ad Dei gloriam magis seruirent, & quò ipsæ in se non sunt destinatæ, in Sanctis tamen, Sanctorumque corporibus, per nutrimentum additæ, ad cælum uenirent; quod utique præoptarent, quàm cum adipatis damnatorum uentribus, æternum ignominiosissimè & miserrimè cremari; sit enim ciborum materia, materia damnatorum.

Ob hæc talia diuinis obsequijs addicti identidem exclamant: *Quam magna multitudo dulcedinis tuæ, Domine, quam abscondisti timentibus te?* Est enim & magna dulcedo, cum in Mundo uix stilla sit dulcedinis, adeoque parua. Est multitudo dulcedinis & uarietas; nam & anima eam sentit, & corpus, & omnes sensus corporis: cum Mundus, quando corpus delectat, animum stimulet & cruciet. Est dulcedo aurium, ut apud S. Franciscum; est dulcedo in gustu Eucharistiæ, in ouis, & fragis, in auibus, in pane, diuino sanguine tincto. Magna ergo multitudo dulcedinis diuinæ; parua & rara dulcedinis mundanæ, uel potiùs nulla; siquidem, quam parit, extinguit eodem instrumento. Sicut qui eodem oris flatu ignem excitat, & necat. Nam dum uino delectat, uino eodem

Z 2

cruciat,

Matth. Rader. lib. 3. de vita Petr. Canisij c. 3.

Iacob. Biderm. lib. 1. Epigr. 119.

IX.
psal. 30. 20.

eruciat. oculorum lippitudine, capitis dolore, podagra, & mille malis inductis.

X.

Luc. 1.

S. Ambrosius
in tract. de
Helia & ie.
iun. cap. 9.

Thom. Cantiprat.
lib. 2.
Apum. c. 10.
§. 9.

Plutarch. in
Laconic.
Cic. 5. Tusc.

Quid quòd, sine miraculo, ipsa fames est optimum cibi condimentum, quæ dulce facit, quidquid comedunt *esurientes*, quos Deus replet bonis? *Dulciores, post famem, epula fiunt*, ait S. Ambrosius, *quæ assiduitate fastidio sunt, & diuturna cõtinuatione vilescunt. Condimentum cibi ieiunium est. Quanto avidior appetentia, tantò esca iucundior. Commendat sitis poculum, nescit vinum querere. Et mox: Vsu etiam pretiosa degenerant: quorum autem difficilis possessio est, eorum grata perfunctio. Ipse sol, post noctem, gratior: ipsa lux, post tenebras, splendidior: post vigiliis, sopor dulcior: ipsa salus, post aegritudinis tentamenta, iucundior. Ab ipso mundi Conditore didicimus, sepe diuersitatibus cumulari gratiam. Patrociniatur ergo & cõtinuio fames, ut gratior fiat mensa ieiunij. Hæc S. Pater. Narrauit Thomas Cantipratanus, venisse se, in ignotum sibi pagum; & quia pedibus id iter confecerat, longitudine viæ adeò fuisse lassatum, ut, animo fugiente, moriendum sibi putaret. Fratres, qui eum comitabantur, quæ proximè patebat ingressus, domum presbyteri subeunt; sed, aperta ianua, reperiunt clausum miserationi pectus. Neque enim vel nigerrimi panis frustum, pro homine inediâ deficiente, potuerunt obtinere. Inde ergo digressi longè latèque offiatim circumeunt; nec quidquam accipiunt. In extremo pagi angulo casa hærebat, ita pauperis fœminæ contubernium, ut ipsa stipe digna esset. Et tamen hæc, quæ minimum habebat, maximè omnium extitit liberalis. Fragmentum fortè vnicum furei panis illi erat, hoc ipsum dabat, magnum donum, si dantis manum aspicias ac facultatem. Hoc ergo vix spiranti Thomæ obsonium attulerunt. Ille annonam cum socijs diuidendam ratus, omnes ad communem mensam vocauit. Et audi ipsum loquentem. *Resedimus, sub dumo, ait, panem comedimus. Et, licet pallearum ariste, quæ erant in pane, palatum comedentium stimulant, nunquam tamen in vitâ mea sum tam suauis deliciarum edulio delectatus. Optimus coquus est appetitus, quo carent Apicij & manducones, qui nunquam bene cœnant, quia nunquam esuriunt. Est ergo & hæc vtilitas paupertatis, quòd egenis faciat meliùs sapere cibum quemcunque, quàm diuitibus epulas Iouiales: immo & diuitibus, si volunt esse abstinentes. Hinc Artaxerxi & Ptolomæo**